

ד'צו'ס'ן ח'ג ← כ'ה

כ'ט' ק' צ'ן א'ר'ג ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה

כ'ט' ק' צ'ן א'ר'ג ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה

כ'ט' ק' צ'ן א'ר'ג ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה

כ'ט' ק' צ'ן א'ר'ג ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה
ח'ג ← כ'ה

[illegible]

הרבינו הו"ל כלום גם הקדן דכל זמן שאין כלום פורע לו הקדן יש על זה חוב הרבינו נמאץ גם אחריו הקדן עליו וכבר זכרנו
ב"י בשם בעל התרומות תמאלא ב"י קס"ט ע"פ ט"ז בדבריו: (ז) שלא יחזור ויקחנו ב'. נראה פשוט דכ"ש שלא יקדים לו כלום
לנוחן מתנה דרך שכירות שיסתדל לו הלוואה ממנו ויהא חוזר ומתן לו לתלוס המתנה הכ"ל או פחות או יותר קלה דרבינו נמור הוא
וכ"כ בפרישט: (ח) אמור לפלוני שיתן לך ד' דינרים . כ"כ ב"י בשם ס"ר ירושלמי וכן לו טעם חלוס דכיוון שיש איסור בתן
מנה לפלוני ולאחר ה"ל אמור כזה וא"ל להשיב על זה כי הוא נסתר ממילא ומו"ל ז"ל כתב על דין זה פשוט סופר כי אין כאן איסור
כיון שכלום אינו מתחסר וז"ל שיתן לי ארבע דינרים כו' וכו' פשיטא שאסור והגדלה לפ"ד דלויין כן עשות סופר ודבריו נכונים וגלויים
לפיך דברי הסלמוד בערק קמא ודקדושין (דף ו') אשה שאמרה לאחר הילך מנה ואקדש אני לך דמקודשת דכ"ש באדם תשוב דכסה"ל אלה
דקא מקבל ממנה גמרה ומקדש נפשה ופריש"י כה"ל אלה שח"ל זה לתם פרוטה לאדם שיפייסנו לה לקבל הימנה מתנה עכ"ל ופ"י
בזבן עור סי' כ"ז וגדלה בעיני דע"כ לא בעינן סתם שיהיה אדם תשוב אלא דוקא כשכח מקבל המתנה דאי לאו דאדם תשוב הוא אע"פ שיהא
נכסה במה שמקבל ממנה דכא ניחא לה בכך מ"מ אין הסגלה שום כלום במשה שמוכל לומר ע"י אותן מעות היא מקניא נפשה דרוחא